

Paralelna upozorenja – Broj četiri

Temelji vjere i pogibelj zaborava: pouke iz proročanstva i povijesti

Jeff Pippenger

2023-08-08

Koga će naučiti znanju? I koga će poučiti razumijevanju nauka? One koji su odviknuti od mlijeka i odvojeni od prsiju.

Jer zapovijed mora biti na zapovijed, zapovijed na zapovijed; redak na redak, redak na redak; ovdje malo, i ondje malo:

Jer će mucavim usnama i drugim jezikom govoriti ovomu narodu. Kojemu reče: Ovo je počinak kojim ćete dati počinak umornomu; i ovo je okrpica; ali oni ne htjedoše slušati.

Ali riječ Gospodnja bijaše im zapovijed na zapovijed, zapovijed na zapovijed; redak na redak, redak na redak; ovdje malo, ondje malo; da bi išli, i padali nauznak, i bili slomljeni, i uhvaćeni u zamku, i zarobljeni. Izaija 28,9–13.

Ovim se redcima iz Izaije više puta bavilo u Habakukovim tablicama. Ovdje trebam tek ukratko dotaknuti jednu ili dvije pojedinosti iz tih prethodnih redaka kako bih ih pridodao sadašnjoj raspravi. Ovaj odlomak prikazuje narod koji pada na kušnji, jer „idu, i padaju nauznak, i razbijaju se, i zapliću se, i bivaju uhvaćeni.” Bio je to narod koji nije prošao kušnju u vezi s time koga će Bog nastojati „poučiti” da „razumije” „znanje” ili „nauk”. Bila je to kušnja utemeljena na razumijevanju porasta znanja, pa je stoga bila ista ona kušnja koja je razdvojila mudre i opake u dvanaestom poglavlju Daniela, jer svi se proroci slažu i prepoznaju svršetak svijeta. U Danielu dvanaestom „mudri” razumiju, ali „opaki” ne razumiju porast znanja.

Ljudi u Izaijinu odlomku bili su iskušani „riječi Gospodnjom”, koju „nisu htjeli slušati”. A ta određena „riječ Gospodnja” koju su odbacili, i koja bi im omogućila da „razumiju” porast „znanja”, bilo je biblijsko pravilo koje određuje kako pravilno uskladiti proročke povijesti. Oni koji padaju u Izaijinu odlomku odbacili su pravilo koje utvrđuje da, kako bi se razumjela jedna proročka povijest, tu liniju treba tražiti „ovdje malo, ondje malo”. Riječ Gospodnja koja je proizvela kušnju koju su odbacili bila je metoda odabiranja proročkih linija odavde i odande, a zatim postavljanja jedne od tih odabranih linija proročke povijesti usporedno s drugim linijama proročke povijesti koje obrađuju istu temu. Uspjeh nastojanja da se na taj način slaže redak na redak ovisi o primjeni istinskih pravila proročkog tumačenja. Ta pravila, koja su također „propisi” koje valja dovesti zajedno, nalaze se ovdje i ondje unutar Biblije. Izaijine djevice koje ne prolaze kušnju čine to zato što zaboravljaju ono glavno što nisu smjele zaboraviti, a to je da se povijest ponavlja.

„Nemamo se čega bojati za budućnost, osim ako zaboravimo put kojim nas je Gospodin vodio i Njegovu pouku u našoj prošloj povijesti.” Life Sketches, 196.

Bog nije začetnik zbrke, a uporišna točka te činjenice jest to što svaki prorok u Bibliji prepoznaje istu proročku liniju. Ne vide svi iste događaje na toj liniji, ali to je uvijek ista linija događaja na svršetku svijeta. To su događaji koji vode do završetka vremena milosti, nakon čega slijedi sedam posljednjih zala koja završavaju Drugim Kristovim dolaskom. Pripovijest jednoga proroka može govoriti o Božjem vjernom narodu u toj povijesnoj liniji, ali svjedočanstvo drugoga proroka može biti o Božjem nevjernom narodu, ili o Sjedinjenim Američkim Državama, Vatikanu, Ujedinjenim narodima, trgovcima zemlje ili islamu, no uvijek je riječ o istoj liniji.

Ilijina poruka iz Malahije, kao i poruke predstavljene u Otkrivenju u prvim, četrnaestom i osamnaestom poglavlju, te poruka iz Daniela jedanaest i dvanaest, jedna su te ista poruka. Sve one predstavljaju istu povijesnu liniju, ali svaka sa svojim posebnim doprinosom toj priči.

Ono što se gotovo posvuda pogrešno razumije u vezi s tom posebnom porukom jest činjenica da se ona Božjem narodu otkriva tek neposredno prije završetka vremena kušnje za čovječanstvo. Znajući da posebna poruka uvijek upozorava na skori završetak vremena kušnje, razmotrit ćemo možda najjasniji prikaz završetka vremena kušnje u Bibliji.

Tko čini nepravdu, neka i dalje čini nepravdu; i tko je nečist, neka i dalje bude nečist; i tko je pravedan, neka i dalje čini pravednost; i tko je svet, neka i dalje bude svet. Otkrivenje 22,11.

Prije nego što završetak vremena milosti bude objavljen u Svetištu na nebu riječima iz jedanaestoga retka, Božjim slugama treba biti upućena posebna proročka opomenjujuća poruka iz knjige Otkrivenja koja je otvorena.

I reče mi: Ne zapečaćuj riječi proroštva ove knjige, jer je vrijeme blizu. Tko je nepravedan, neka i dalje bude nepravedan; i tko je nečist, neka i dalje bude nečist; i tko je pravedan, neka i dalje čini pravdu; i tko je svet, neka i dalje bude svet. Otkrivenje 22,10.11.

Božji narod treba prepoznati posebnu proročku poruku neposredno prije sedam posljednjih zala. Kada je „vrijeme blizu“, „proroštvo ove knjige“ (proroštvo Otkrivenja), koje je bilo zapečaćeno, treba biti opečaćeno. Jedino proroštvo u knjizi Otkrivenja koje je bilo zapečaćeno jest proroštvo o sedam gromova.

I vidjeh drugoga silnoga anđela gdje silazi s neba, odjevena u oblak; i duga bijaše nad glavom njegovom, i lice mu bijaše kao sunce, a noge njegove kao stupovi ognjeni. I u ruci svojoj imaše malu knjigu otvorenu; i stavi desnu nogu svoju na more, a lijevu na zemlju, te povika glasom silnim, kao kad lav riče; i kad povika, sedam gromova progovori svojim glasovima. I kad sedam gromova progovori svojim glasovima, htjedoh pisati; i začuh glas s neba gdje mi govori: Zapečati što su izrekli sedam gromova i ne zapisuj toga. Otkrivenje 10,1–4.

Neposredno prije zaključenja vremena ljudske kušnje, kada je „vrijeme blizu“, doći će do opečaćenja posebne biblijske istine koja prepoznatljivo otkriva „što se ima uskoro zbiti“. Moćni anđeo iz desetog poglavlja Otkrivenja jest Isus Krist, koji je povikao kao Lav.

„Moćni anđeo koji je poučavao Ivana nije bio nitko manji od same osobe Isusa Krista. To što je svoju desnu nogu postavio na more, a lijevu na kopno, pokazuje ulogu koju On vrši u završnim prizorima velikoga sukoba sa Sotonom. Taj položaj označuje Njegovu vrhovnu silu i

vlast nad cijelom zemljom. Sukob je kroz vjekove postajao sve žešći i odlučniji, i nastaviti će se sve do završnih prizora, kada će vrhunsko djelovanje sila tame dosegnuti svoj vrhunac. Sotona će, ujedinjen sa zlim ljudima, zavesti cijeli svijet i crkve koje ne primaju ljubav istine. Ali moćni anđeo zahtijeva pozornost. On više jakim glasom. On treba pokazati silu i vlast svojega glasa onima koji su se ujedinili sa Sotonom da bi se suprotstavili istini.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Na kraju su “crkve” koje “Sotona” zavodi zavedene zato što nisu primile ljubav prema “istini”. Riječ “istina” u odlomku iz Druge poslanice Solunjanima na koji se sestra White upravo osvrnula jest primarna grčka riječ izvedena iz hebrejske riječi prevedene kao “istina”, sastavljene od tri hebrejska slova, koja predstavlja Alfu i Omegu. Postoji li ikakav biblijski dokaz da je istina povezana s pravilom prvog spomena, koja predstavlja obilježje Kristova karaktera, ona istina koja se odbacuje i koja posljedično proizvodi snažnu zabludu?

A molimo vas, braćo, glede dolaska Gospodina našega Isusa Krista i našega okupljanja k njemu, da se ne date brzo pokolebati u umu niti uznemiriti, ni duhom, ni riječju, ni poslanicom kao da je od nas, kao da je dan Kristov već nastupio. Neka vas nitko ni na koji način ne zavede: jer taj dan neće doći ako najprije ne dođe otpad i ne objavi se čovjek grijeha, sin propasti; koji se protivi i uzvisuje iznad svega što se zove Bog ili se štuje, tako da on kao Bog sjeda u hram Božji, pokazujući samoga sebe da je Bog. Ne sjećate li se da sam vam ovo govorio dok sam još bio s vama? I sada znate što zadržava da se on objavi u svoje vrijeme. Jer tajna bezakonja već djeluje; samo onaj koji sada zadržava zadržavat će dok ne bude uklonjen. I tada će se objaviti Bezakonik, kojega će Gospodin uništiti dahom svojih usta i zatrti sjajem svoga dolaska: njega, čiji je dolazak po djelovanju Sotone sa svom silom i znacima i lažnim čudesima, i sa svakom prijevarom nepravde u onima koji propadaju; zato što nisu primili ljubav istine da bi se spasili. I zato će im Bog poslati silnu zabludu da povjeruju laži: da budu osuđeni svi koji nisu vjerovali istini, nego su uživali u nepravdi. 2 Solunjanima 2,1–12.

Ovaj ulomak iz Solunjanima često je obrađivan u Habakukovim tablicama, stoga ćemo u ovom trenutku dati samo kratak komentar. Ono što sestra White naziva „Sotoninim čudesnim djelom” jest Pavlovo „djelovanje Sotonino sa svom silom i znacima i lažnim čudesima”. Prijevarno djelo koje prepoznaju sestra White i Pavao započinje pri nedjeljnom zakonu u Sjedinjenim Državama.

„Dekretom kojim se nameće uspostava papinstva, kršeći Božji zakon, naš će se narod potpuno odvojiti od pravednosti. Kada protestantizam pruži svoju ruku preko ponora da uhvati ruku rimske sile, kada posegne preko bezdana da se rukuje sa spiritizmom, kada se, pod utjecajem toga trostrukog saveza, naša zemlja odrekne svakog načela svoga Ustava kao protestantske i republikanske vlasti te omogućiti širenje papinskih laži i zabluda, tada možemo znati da je došlo vrijeme za čudesno djelovanje Sotone i da je kraj blizu.“ Svjedočanstva, svezak 5, 451.

U ovom odlomku Poslanice Solunjanima koji razmatramo, Pavao poistovjećuje papu na svršetku svijeta s četiri različita izraza. Papa je „čovjek grijeha“, on je „sin propasti“, on je „tajna bezakonja“ i „onaj Bezbožnik“. Pavao iznosi još nekoliko drugih obilježja pape osim ta četiri naziva, jer nas obavještava da će se papa (koji je još uvijek bio buduć u Pavlovo doba) „objaviti u svoje vrijeme“.

Papa „će se otkriti u svoje vrijeme“, a najjasniji biblijski dokaz, premda nipošto ne i jedina biblijska istina; najjasnija biblijska istina da je papa Rimske crkve antikrist biblijskog proroštva utvrđena je sa sedam različitih i izravnih upućivanja u Bibliji koja određuju „vrijeme“ u kojemu će papinstvo vladati zemljom, upravo ono „vrijeme“ koje čovječanstvo naziva Mračnim dobom. Biblija otkriva papu kao papinstvo time što opetovano označuje točno razdoblje „vremena“, od 538. do 1798., tijekom kojega će papinstvo vladati svijetom. Pavao je rekao da će se otkriti u svoje vrijeme.

Pavao također prepoznaje da je papa taj koji se „protivi i uzvisuje iznad svega što se zove Bog ili se štuje, tako da on, kao Bog, sjedi u hramu Božjemu, pokazujući sebe da je Bog.” Među ostalim, to potvrđuje da je antikrist biblijskoga proroštva religijski simbol. On nije neki Hitler ni Aleksandar Veliki. Time se poistovjećenje pape dodatno sužava, jer on nije naprosto religijski tiranin, nego religijski tiranin koji tvrdi da je unutar Božjega hrama. Antikrist tvrdi da sjedi unutar kršćanske crkve.

Prema Pavlu i Danielu, kada je papa u svojoj navodno kršćanskoj crkvi, očituje Sotonin karakter, koji je želio sjesti na Božje prijestolje i biti uzvišen iznad svega. Kažem Pavao i Daniel, jer većina biblijskih komentatora prepoznaje da, kada Pavao pokazuje da je jedno od obilježja pape to da je potpuni narcis, Pavao zapravo samo citira iz Danielova opisa pape u jedanaestom poglavlju Danielove knjige, gdje Daniel ondje bilježi:

„I kralj će činiti po svojoj volji; i uzvisit će se te uzveličati iznad svakoga boga, i govorit će čudesne stvari protiv Boga nad bogovima, i napredovat će dok se ne izvrši gnjev: jer će se izvršiti ono što je određeno.“ Daniel 11:36.

Kad Pavao govori o narcisoidnom karakteru pape, parafrazira Danielov redak i kaže da je papa taj koji se „protivi i uzdiže iznad svega što se zove Bog ili se štuje; tako da kao Bog sjedi u hramu Božjemu, pokazujući sebe da je Bog.” Redak u Danielu koji prepoznaje karakter papinstva također upućuje na „vrijeme” koje je bilo određeno da „otkrije” da je papinstvo antikrist, jer naznačuje da će papinstvo „napredovati” dok se „gnev ne izvrši.”

„Gnjev” je završio 1798., pa Daniel u tom retku (premda ovo nije jedno od sedam izravnih mjesta u knjigama Daniela i Otkrivenja gdje se spominje povijest od 1260 godina) ipak izravno prepoznaje papinsku silu i označuje da je ona 1798. zadobila „smrtnu ranu”, kako je Ivan naziva. Tako taj redak označuje kraj razdoblja papinske vladavine, premda ne određuje trajanje te vladavine.

U tom odlomku Pavao također prepoznaje silu koja bi priječila papinstvo da 538. godine preuzme vlast nad svijetom, kada je izjavio da Solunjani kojima je pisao već znaju tu određenu istinu. Postavio je pitanje: „Ne pamtite li da sam vam to govorio još dok sam bio kod vas?” Podsjeća ih da su već znali „što zadržava” (to jest priječi) papinstvo dok ne bude „otkriveno u svoje vrijeme“. Sila koja je prethodila papinstvu i sprječavala ga da preuzme vlast nad svijetom bila je sila koja je vladala svijetom u vrijeme kada je Pavao pisao poslanicu. To je bio poganski Rim. Pavao je napisao da će poganski Rim biti „uklonjen” kako bi papinstvo preuzelo vlast nad svijetom.

Upravo je to razumijevanje navelo Williama Millera da prepozna kako je sila simbolizirana kao „svagdašnja” u Danielovoj knjizi bila poganski Rim. Adventizam priznaje da su ustroj, a stoga i sva proročka razumijevanja Williama Millera, bili utemeljeni na njegovu razumijevanju knjiga Daniela i Otkrivenja te da te dvije knjige govore o dvjema pustošućim silama: poganskom Rimu i papinskom Rimu. U odlomku u Poslanici Solunjanima Miller je, već znajući (kao što je u njegovo doba znao svaki protestant, da je papa antikrist), kada je prepoznao da je poganski Rim povijesna sila koja je prethodila papinskoj vladavini i da je Pavao izjavio kako poganski Rim mora biti uklonjen prije nego što se papinstvo uspne na prijestolje zemlje, to zatim povezo s Danielovom knjigom i „svagdašnjom”, gdje se tripot upućuje na to da je svagdašnja morala biti „uklonjena” prije nego što papinstvo preuzme nadzor nad svijetom. Pavlovo je svjedočanstvo omogućilo Milleru da uvidi kako je poganski Rim Danielova „svagdašnja”, a nakon toga mogao je prepoznati da su Danielove dvije pustošće sile poganski i papinski Rim. Ta istina predstavlja temelj mileritskog pokreta. Adventizam danas sasvim sigurno odbacuje Millerovo djelo, ali još uvijek razumije da ovaj pregled Millerova razvoja razumijevanja „svagdašnje” u Danielu dokazuje da je sila za koju Pavao kaže da „zadržava” uspon papinske sile dok ne bude uklonjena bio poganski Rim, te da je to ispravna analiza Millerova razmišljanja o tim pitanjima.

Budući da je istina o „svagdašnjoj” u knjizi proroka Daniela simbol poganskoga Rima koji je prethodio kraljevstvu papinskoga Rima, koje je Daniel prikazao kao gnusobu pustoši, Miller je tada mogao prepoznati proročka vremena povezana s kraljevstvima biblijskoga proroštva; i kako mu se um otvarao za te uvide, sastavio je niz istina koje predstavljaju temelje adventizma. Te su istine postale ovjekovječene na dvjema pločama pionirskih karata iz 1843. i 1850. godine. Te su istine temelj adventizma i bile su utemeljene na prepoznavanju „vremena”. Povijest vremena kada su temelji bili postavljeni jest primarna rasprava o Habakukovim pločama.

Ono što nije istaknuto na Habakukovim pločama jest da su temelji koji su bili utemeljeni na vremenu proizveli strukturu koja pruža gledište nužno završnom naraštaju da prepozna kako su postojale istine koje su bile predstavljene kao temelji. Postojala je prva istina koja je bila posve prvi kamen položen u temelj, ali „svagdašnja” u knjizi proroka Daniela nije bila Millerova prva istina. Istina koja će postati prvi kamen u temelju koji je Miller bio podignut graditi bila su „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset i šest, ali bez istine o „svagdašnjoj”, Miller ne bi prepoznao strukturu proročanstva koju je trebao prepoznati kako bi iznio poruku prvoga anđela. Njegova je struktura postavljala proročanstvo u perspektivu dviju sila pustošenja. Miller se bavio zmajem (poganski Rim) i Zvijeri (papinstvo). Treći anđeo obraća se zmaju (Ujedinjeni narodi), Zvijeri (papinstvu) i lažnom proroku (Sjedinjene Države).

Ako neka osoba prihvati sva vremenska proročanstva, ne neka, nego sva, koja su Milleriti iznijeli na dvjema svetim pionirskim kartama, ta bi osoba trebala osobno istražiti te istine. Kako biste ih mogli prihvatiti ako ih nikada niste ispitali? Ako one osobe koje istražuju temeljne istine učine te istine svojom osobnom odgovornošću da ih provjere, te potom prihvate sve te istine, tada su gradile na Stijeni, a ne na pijesku.

„Neka oni koji stoje kao Božji stražari na zidovima Siona budu ljudi koji mogu vidjeti opasnosti prije naroda,—ljudi koji mogu razlikovati istinu od zablude, pravednost od

nepravednosti.”

„Upozorenje je dano: Ne smije se dopustiti da uđe bilo što što bi uznemirilo temelj vjere na kojem gradimo još od vremena kada je poruka došla 1842., 1843. i 1844. godine. Bila sam u toj poruci, i od tada stojim pred svijetom, vjerna svjetlu koje nam je Bog dao. Ne namjeravamo maknuti svoja stopala s platforme na koju su bila postavljena dok smo iz dana u dan tražili Gospodina usrdnom molitvom, tražeći svjetlo. Mislite li da bih se mogla odreći svjetla koje mi je Bog dao? Ono treba biti kao Stijena vjekova. Ono me vodi otkako mi je dano.” Review and Herald, 14. travnja 1903.

Da bi oni koji žele čuti mogli analizirati vremenska proročanstva iz mileritske povijesti, potrebno je poduzeti čin promatranja povijesnih razdoblja koja su predstavljena tim vremenskim proročanstvima. To predstavlja rad prikazivanja događaja na vremenskoj crti. Kada učenik proroštva dosegne onu razinu istraživanja na kojoj razmatra ta proročka razdoblja, koja su mileriti prepoznali iz Biblije i koja je potom poduprla povijesna evidencija, bit će u položaju prepoznati da povijest na početku vremenskoga proročanstva simbolički predožnačuje povijest na kraju toga istog proročanstva. S te točke gledišta učenik treba naučiti da se povijest ponavlja. S tim uspostavljenim razumijevanjem također treba uvidjeti da Isus kraj prikazuje početkom.

A iz proročke niti proroštva koja prikazuje svršetak svijeta kao „izgradnju hrama“, proučavatelj treba znati da postoji završni zaglavni kamen koji se polaže na hram izgrađen na temelju. Treba uvidjeti da je temelj hrama koji je Miller bio upotrijebljen iznijeti na vidjelo (koji predstavlja Isusa Krista, jer se ne može postaviti drugi temelj osim Isusa Krista) bio temelj izgrađen na proročkom vremenu. Budući da Isus svršetak prikazuje početkom, proučavatelj također treba uvidjeti da zaglavni kamen, završni kamen na hramu, mora odgovarati temelju. Temelj hrama za Millera bio je proročko vrijeme, ali taj temelj ipak nije bio ništa drugo doli Isus Krist.

Prema milosti Božjoj koja mi je dana, kao mudar graditelj postavio sam temelj, a drugi nadograđuje. Ali neka svaki pazi kako nadograđuje. Jer nitko ne može postaviti drugoga temelja osim onoga koji je postavljen, a taj je Isus Krist. 1 Corinthians 3:10, 11.

Pavao svoj rad poistovjećuje s podizanjem hrama kojemu je postavio temelj, odnosno početak. Bio je apostol poganima i upotrijebljen je da položi temelj kršćanske Crkve. U istom odlomku Pavao također ističe da su naša tijela hram Duha Svetoga. Tu su i Salomonov hram te Svetište iz pustinje, koji svi imaju temelje što su svi predstavljeni kao Isus Krist. Temelj koji je Miller bio upotrijebljen podići bio je hram adventizma, a temelj toga hrama zacijelo jest Isus Krist, ali još određenije, to je hram koji se podiže od materijala koji su duhovni i proročki.

Zaglavni kamen stoga također mora biti Isus Krist, ali zaglavni kamen također mora uključivati vrhovno proročko pravilo, jer je Milleru bio dan skup pravila koji sadrži vrhovno pravilo milerita, a to je bilo načelo „godina za dan“. Bez toga pravila nema prepoznavanja vremenskog proročanstva te stoga nema ni temelja. Na svršetku mora postojati odgovarajuća protuslika koja predstavlja Isusa Krista (Temelj), a koja je vrhovno pravilo unutar skupa pravila što uspostavlja Otkrivenje Isusa Krista. To je pravilo, dakako, pravilo „prvog spominjanja“, koje predstavlja obilježje Kristova karaktera koje od početka određuje svršetak.

U 2. Solunjanima oni koji nisu primili ljubav prema istini da bi se spasili, odbacili su istinu, kako je predstavljena grčkom riječju koja je izvedena iz hebrejske riječi sastavljene od triju slova, a koja se u Starome zavjetu prevodi kao „istina“. Skupina koja prima snažnu zabludu, jer je povjerovala laži, odbila se vratiti starim stazama, temeljima adventizma kako su prikazani na dvjema svetim kartama. Tako, u odlomku koji već neko vrijeme razmatramo, stoji:

„Moćni anđeo koji je poučavao Ivana nije bio nitko manji od Isusa Krista. To što je stavio svoju desnu nogu na more, a lijevu na suhu zemlju, pokazuje ulogu koju On vrši u završnim prizorima velike borbe sa Sotonom. Taj položaj označuje Njegovu vrhovnu silu i vlast nad cijelom zemljom. Borba je iz naraštaja u naraštaj postajala sve žešća i odlučnija, i tako će se nastaviti sve do završnih prizora, kada će majstorsko djelovanje sila tame dosegnuti svoj vrhunac. Sotona će, ujedinjen sa zlim ljudima, prevariti sav svijet i crkve koje ne primaju ljubav istine. Ali moćni anđeo zahtijeva pozornost. On više snažnim glasom. On treba pokazati silu i vlast svojega glasa onima koji su se ujedinili sa Sotonom da se suprotstave istini.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, sv. 7, 971.

U tom prethodnom odlomku „crkve koje ne primiše ljubavi istine” jesu Danielove i Matejeve zle i lude djevice za koje Amos 8,12 utvrđuje da će početi tražiti Božju posljednju poruku upozorenja kada bude prekasno. Prekasno je, jer su povjerovala laži glede temelja adventizma. Adventizam je najprije počeo upijati tu laž 1863. godine, i od tada je sve išlo samo nizbrdo.

Ono što ću upravo napisati pretpostavljam da je posve subjektivno, ali koje je novo proročko svjetlo uvedeno u adventizam od 1863.? Ellen White kaže za poruku Jonesa i Waggonera iz 1888. da je to bila poruka koju je ona iznosila godinama. Njihova je poruka možda adventizmu 1888. zvučala novo i šokantno, ali novost i šok nisu bili uzrokovani novom porukom, nego sljepoćom koja se nad Božjim narodom bila nadvijala još od 1863.

Ellen White prepoznala je adventizam kao onaj koji se nalazi u laodicejskom stanju prije 1863., tako da je sljepoća Laodiceje već prije 1863. počela prodirati u adventizam, ali je 1863. Crkva službeno stavila po strani istinu o „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset i šest, što je bilo upravo prvo „vremensko proročanstvo” koje je Miller otkrio. Od 1863. u adventizmu se nije pojavilo nikakvo proročko svjetlo! Što se promijenilo?

Sam prvi kamen hramskoga temelja koji je bio sagrađen na proročkom vremenu i predstavljao Isusa Krista, adventizam je 1863. odbacio. Prvi kamen koji je Miller položio u hramski temelj utemeljen na vremenu, kako ga je u Danielu iznio Krist, koji je samoga sebe predstavio kao Palmonija, „čudesnoga brojača”, bio je odbačen i odložen. Sam prvi kamen koji je Miller otkrio...

„Navodeći proročanstvo o odbačenom kamenu, Krist se pozvao na stvaran događaj iz povijesti Izraela. Taj je događaj bio povezan s gradnjom prvoga hrama. Premda je imao posebnu primjenu u vrijeme Kristova prvog dolaska te je trebao osobito snažno djelovati na Židove, on sadrži i pouku za nas. Kada se podizao Salomonov hram, golemo kamenje za zidove i temelj bilo je potpuno obrađeno u kamenolomu; nakon što je dopremljeno na gradilište, na njemu se nije smio upotrijebiti nijedan alat; radnicima je preostalo samo da ga postave na njegovo mjesto. Za uporabu u temelju dopremljen je jedan kamen neobične veličine i neobična oblika;

ali radnici mu nisu mogli naći mjesto i nisu ga htjeli prihvatiti. Bio im je na smetnju dok je neiskorišten ležao na njihovu putu. Dugo je ostao odbačen kamen. Ali kada su graditelji došli do polaganja ugla, dugo su tražili kamen dostatne veličine i čvrstoće te prikladna oblika da zauzme to osobito mjesto i podnese veliku težinu koja će počivati na njemu. Kad bi za to važno mjesto donijeli nerazborit izbor, sigurnost cijele građevine bila bi dovedena u opasnost. Morali su pronaći kamen sposoban odoljeti utjecaju sunca, mraza i oluje. Nekoliko je kamenova u različito vrijeme bilo izabrano, ali pod pritiskom golemih težina raspali su se u komade. Drugi nisu mogli izdržati kušnju naglih atmosferskih promjena. No naposljetku je pozornost bila usmjerena na kamen tako dugo odbacivan. Bio je izložen zraku, suncu i oluji, a da se na njemu nije pokazala ni najmanja pukotina. Graditelji su pregledali taj kamen. Podnio je svaku kušnju osim jedne. Ako bi mogao izdržati kušnju snažna pritiska, odlučili su ga prihvatiti za ugaoni kamen. Kušnja je provedena. Kamen je bio prihvaćen, donesen na određeno mjesto i pokazalo se da točno pristaje. U proročkoj viziji Izaiji je bilo pokazano da je taj kamen simbol Krista. On kaže:“

„Gospoda nad vojskama samoga svetkujte; neka On bude strah vaš i neka On bude užas vaš. I On će biti za Svetište; ali i za kamen spoticanja i za stijenu sablazni objema kućama Izraelovim, za zamku i za klopku stanovnicima Jeruzalema. I mnogi će među njima posrnuti, i pasti, i razbiti se, i uloviti se, i biti uhvaćeni.“ Prenesen u proročkom viđenju do prvoga dolaska, proroku je pokazano da Krist treba podnijeti kušnje i ispite, kojih je postupanje prema glavnom ugaonom kamenu u Salomonovu hramu bilo simbol. „Zato ovako veli Gospodin Jahve: Evo, postavljam na Sionu za temelj kamen, prokušani kamen, dragocjeni ugaoni kamen, čvrst temelj: tko vjeruje, neće se smesti.“ Izaija 8,13–15; 28,16.

„U beskonačnoj mudrosti Bog je izabrao kamen temeljac i sam ga postavio. Nazvao ga je ‘sigurnim temeljem’. Čitav svijet može na njega položiti svoja bremena i žalosti; on ih sve može podnijeti. S potpunom sigurnošću oni mogu graditi na njemu. Krist je ‘prokušani kamen’. One koji se u Njega uzdaju nikada ne razočarava. On je izdržao svaku kušnju. Podnio je pritisak Adamove krivnje i krivnje njegova potomstva te je izišao više nego pobjednik nad silama zla. Podnio je bremena koja je na Njega položio svaki grešnik koji se kaje. U Kristu je krivo srce našlo olakšanje. On je sigurni temelj. Svi koji Njega učine svojim osloncem počivaju u potpunoj sigurnosti.

„U Izaijinu proročanstvu Krist je proglašen i sigurnim temeljem i kamenom spoticanja. Apostol Petar, pišući nadahnućem Duha Svetoga, jasno pokazuje komu je Krist temeljni kamen, a komu stijena sablazni:“

„Ako ste doista okusili da je Gospodin milostiv. Pristupajući k Njemu, živomu kamenu, kojega ljudi, istina, odbaciše, ali koji je od Boga izabran i dragocjen, i sami se kao živo kamenje ugrađujete u duhovnu kuću, sveto svećenstvo, da prinosite duhovne žrtve ugodne Bogu po Isusu Kristu. Jer stoji u Pismu: Evo, polažem na Sionu kamen ugaoni, izabrani, dragocjeni; i tko god vjeruje u Njega, neće se postidjeti. Vama dakle koji vjerujete On je dragocjen; a onima koji su neposlušni, kamen koji odbaciše graditelji, taj je postao zaglavni ugaoni kamen, i kamen spoticanja i stijena sablazni, onima koji se spotiču o riječ, budući neposlušni.“ 1 Petrova 2,3–8.

„Onima koji vjeruju Krist je siguran temelj. To su oni koji padaju na Stijenu i razbijaju se. Ovdje su prikazani podložnost Kristu i vjera u Njega. Pasti na Stijenu i razbiti se znači odreći se vlastite samopravednosti i poći Kristu s poniznošću djeteta, kajući se za svoje prijestupe i vjerujući u Njegovu ljubav koja oprašta. I tako također vjerom i poslušnošću gradimo na Kristu kao na svom temelju.“

„Na ovom živom kamenu mogu graditi i Židovi i neznabošci. To je jedini temelj na kojem možemo sigurno graditi. Dovoljno je širok za sve i dovoljno čvrst da nosi težinu i breme cijeloga svijeta. A povezanošću s Kristom, živim kamenom, svi koji grade na tom temelju postaju živo kamenje. Mnogi ljudi vlastitim su nastojanjima isklesani, uglačani i uljepšani; ali ne mogu postati ‘živo kamenje’, jer nisu povezani s Kristom. Bez te povezanosti nitko ne može biti spašen. Bez Kristova života u nama ne možemo odoljeti olujama kušnje. Naša vječna sigurnost ovisi o tome gradimo li na sigurnom temelju. Mnoštvo ljudi danas gradi na temeljima koji nisu bili ispitani. Kad kiša padne, i oluja bjesni, i navale vode, njihova će kuća pasti, jer nije utemeljena na vječnoj Stijeni, Kristu Isusu, kamenu ugaonom.“

„Onima koji se spotiču o riječ, budući neposlušni“, Krist je stijena sablazni. Ali „kamen koji odbaciše graditelji, isti postade zaglavni kamen ugaoni“. Poput odbačenoga kamena, Krist je u svojoj zemaljskoj službi podnosio zanemarivanje i zlostavljanje. Bio je „prezren i odbačen od ljudi, čovjek boli i vičan patnjama: ... bio je prezren, i nismo ga cijenili“. Izaija 53,3. Ali približavalo se vrijeme kada će biti proslavljen. Uskrsnućem od mrtvih bit će proglašen „Sinom Božjim u sili“. Rimljanima 1,4. O Njegovu drugom dolasku bit će objavljen kao Gospodar neba i zemlje. Oni koji su Ga sada upravo namjeravali razapeti prepoznat će Njegovu veličinu. Pred svemirom odbačeni će kamen postati zaglavni kamen ugaoni.

„A na koga god ona padne, satrt će ga u prah.“ Narod koji je odbacio Krista uskoro je trebao vidjeti kako su njegov grad i njegov narod uništeni. Njegova će slava biti slomljena i raspršena kao prah pred vjetrom. A što je uništilo Židove? To je bila stijena koja bi im, da su na njoj gradili, bila sigurnost. To je bila Božja dobrota prezrena, pravednost odbačena, milost omalovažena. Ljudi su se postavili u protivljenje Bogu, i sve ono što bi bilo njihovo spasenje pretvorilo se u njihovu propast. Sve što je Bog odredio za život, oni su našli da im je za smrt. U židovskom razapinjanju Krista bilo je sadržano razorenje Jeruzalema. Krv prolivena na Kalvariji bila je teret koji ih je potonuo u propast za ovaj svijet i za svijet koji dolazi. Tako će biti i u velikom završnom danu, kada sud padne na one koji odbacuju Božju milost. Krist, njihova stijena spoticanja, tada će im se pojaviti kao osvetnička gora. Slava Njegova lica, koja je pravednima život, bit će opakima oganj koji proždire. Zbog odbačene ljubavi, prezrene milosti, grešnik će biti uništen.

„Mnogim prikazima i opetovanim upozorenjima Isus je pokazao kakve će posljedice za Židove proizići iz odbacivanja Sina Božjega. Ovim je riječima govorio svima u svakome vijeku koji Ga odbijaju primiti kao svojega Otkupitelja. Svako upozorenje vrijedi za njih. Oskvrnjeni hram, neposlušni sin, lažni vinogradari, prezirni graditelji, imaju svoju usporednicu u iskustvu svakoga grešnika. Ako se ne pokaje, sudbina koju su oni predoznačivali bit će njegova.“

Čežnja vjekova, 597–600.

Nastavit ćemo ovo u sljedećem članku.

